

Assaig

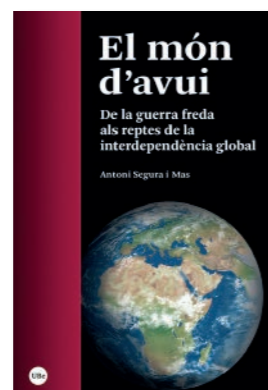

No pensis, mira Mercè Ibarz

Wittgenstein deia que la seva filosofia és com una escala que, un cop feta servir, la pots llençar perquè ja no la necessites. La idea és que cal fer servir el llenguatge per mostrar que el llenguatge té límits, que per dir que una cosa no es pot dir no n'hi ha prou amb callar: cal intentar-ho i, en aquest exercici d'intentar-ho que és com pujar una escala, passa alguna cosa. Mercè Ibarz ha fet molts anys de professora d'art i cronista d'exposicions escrivint amb aquesta barreja de fe romàntica i consciència sorneguera dels límits. A *No pensis, mira*, menciona Wittgenstein com a inspiració per a la distinció que estableix el títol entre el que es pot dir i allò que només es pot mostrar. I, igual que amb l'escala de Wittgenstein, quan arribes al final de la torrentada de reflexions sobre la vida que Ibarz ha dedicat a l'art, t'adones que cal pensar molt per arribar a entendre que no has de pensar, sinó mirar.

Joan Burdeus

Anagrama

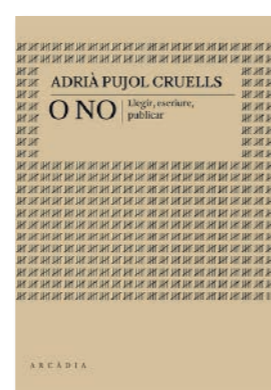

El món d'avui, Antoni Segura i Mas

Diu Antoni Segura, catedràtic d'Història Contemporània de la UB, que el sistema s'està esgotant. Que les crisis econòmiques són (cada cop més) cíclics i que s'han accelerat els processos de desigualtat social interns i entre països. Però també afirma que el futur no està escrit, i que, de fet, és a les nostres mans, perquè la veritable revolució es troba en l'educació i la cultura. Si per avançar cal no oblidar les lliçons del passat, l'autor ens proporciona l'eina definitiva per fer memòria: *El món d'avui. De la guerra freda als reptes de la interdependència global*, a cavall entre el llibre de consulta i la lectura-ríu, és un volum de més de 1.200 pàgines que té l'aura d'allò absolut, canònic. Segura repassa els punts d'inflexió de la història recent, des del final de la Segona Guerra Mundial al paisatge postpandèmic, oferint-nos les claus per afrontar els reptes del present.

Pol Torres

Publicacions URV/
Edicions UB

O no. Llegir, escriure, publicar Adrià Pujol

Com els millors escriptors de la nostra literatura, Adrià Pujol és empordanès i fuma tabac de car-golar. Després de *I si. Especulacions sobre llenguatge i literatura* (Arcàdia), un assaig en què reflexionava des de la quotidianitat més lúcida al voltant del llenguatge, l'escriptor ataca de nou amb *O no*, un híbrid que tant es pot llegir com una guia de lectura per aconsellar —o desaconsellar— escriptors novells amb ganes de publicar, com una dissertació sobre el mateix fet d'escriure, o fins i tot com un estudi literari de *Robinson Crusoe*, de Daniel Defoe. El llibre, a més, conté una obra de teatre inèdita del mateix Pujol. Paral·lelament a *O no*, l'autor també ha publicat els *Seixanta-sis sinofosos* (H&O Editores), una miscel·lània de textos breus que parlen de tot i de res, amb el seu estil sorneguer marca de la casa.

Mateu Sagarra

Arcàdia

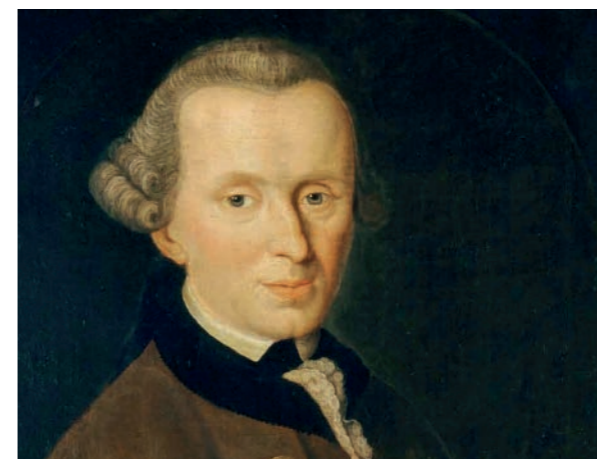
Un poc de Kant

JOAN BURDEUS

Tots els «car» i tots els «emperò» de la primera traducció al català de *Crítica de la raó pura* (Edicions UB) podrien induir un cert autoengany: per més senyorial i decimonònic que soni el text que ha quedat, la veritat és que Immanuel Kant arriba a la nostra llengua amb 300 anys de retard i això ha d'haver tingut alguna conseqüència. Som un país molt poc kantiana, i sap greu. Kant és la majoria d'edat del pensament, i una cultura sense la primera crítica traduïda patiria els problemes propis de l'adolescència.

Tothom es vol saltar la *Crítica de la raó pura* i anar directament al final feliç. Hi ha una gran confusió sobre la revolució kantiana que només es desfà llegint directament el text fundacional. La impressió és que Kant estableix com són les coses, però el que és veritablement revolucionari és que es carrega la possibilitat de saber del cert com són en realitat. Kant fa un estrip absolutament irreparable i encara avui no hem sortit d'allà. La famosa distinció que estableix la primera crítica, entre les coses tal com se'ns apareixen i les coses tal com són en elles mateixes, el fenomen i el maleït noumen, posa la negativitat al centre de tot pensament possible.

La mirada precrítica està tranquil·la sentint que formem part del món i el podem conèixer, i després d'aquestes sis-centes pàgines l'abisme entre el nostre crani i el que hi ha allà fora es converteix en un problema que no es podrà despensar. La realitat ja sempre més necessitarà el suplement d'alguna mediació per accedir-hi. No em diguis només què estàs mirant, sinó com la teva forma de mirar està dibuixant els contorns d'allò que mires. Com correspon a la filosofia, Kant no ens ensenya a saber, sinó a saber que no sabem.

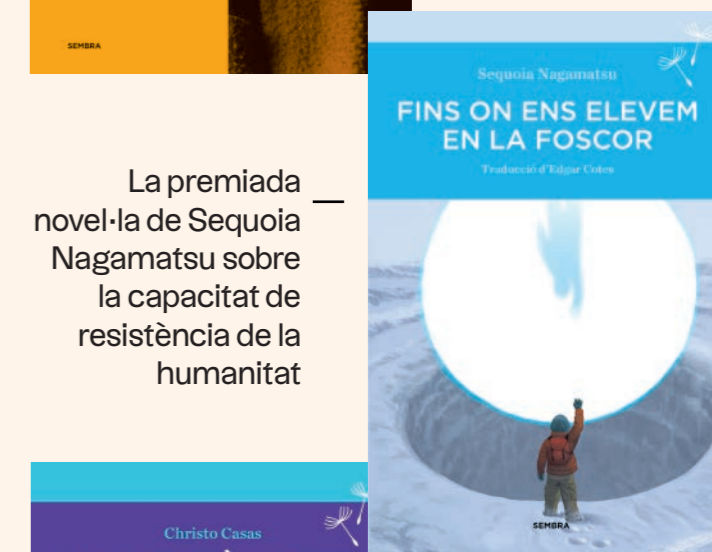

Immanuel Kant © Johann Gottlieb Becker

Per la Setmana, sembra amb nosaltres

La primera biografia d'Estellés en motiu del seu centenari

La premiada novel·la de Sequoia Nagamatsu sobre la capacitat de resistència de la humanitat

El llibre de Christo Casas per construir un futur en col·lectiu des de la dissidència

som COOP erativa